(१३) तस्योपरि होमान्तरं विधत्ते। "आत्मनाऽभिजुहोति। सात्मानमेवैनꣳ सतनुं करोति" इति। अश्वस्यात्मीयावयवप्रतिपादकं स्तेगादꣳष्ट्राभ्यामिति मन्त्रजातं मन्त्रात्मशब्देनोपलक्ष्यते। ऊतमश्वमभिलक्ष्योपरि 'आत्मना' स्तेगानिति मन्त्रजातेन, जुहुयात्। तथा सति 'एनं' अश्वं, जीवात्मसहितं शरीरसहितं 'करोति'॥

(१४)एतद्वेदनं प्रशंसति। "सात्माऽमुँश्लोके भवति। य एवं वेद। अथो वसोरेव धारां तेनावरुन्धे" इति। एवं वेदिता स्वर्गलोके 'सात्मा' शरीरी, भवति। अपि च 'वसोर्धारां' धनस्य परम्परां, 'तेन' होमेन, लभते॥

(१५) तत ऊर्द्ध्वमाहुतिद्वयं विधत्ते। "इलुवर्दाय स्वाहा बलिवर्दाय स्वाहेत्याह। संवत्सरो वा इलुवर्दः। परिवत्सरो बलिवर्दः। संवत्सरादेव परिवत्सरादायुरवरुन्धे। आयुरेवास्मिन्दधाति। तस्मादश्वमेधयाजी जरसा विस्रसामुं लोकमेति" इति। प्रभवादिपञ्चके प्रथमोऽब्दः 'संवत्सरः', द्वितीयोऽब्दः 'परिवत्सरः'। तदीयहोमेनोभयस्मादपि 'आयुः', प्राप्नोति। अतएवायं 'अश्वमेधयाजी', बाल्ये यौवने वा न म्रियते। किन्तु 'जरसा', युक्तः शनैर्हस्तपादादिविस्रंसनेन मृत्वा स्वर्गं प्राप्नोति। अत्रोपवसथ्येऽहनि यूपाः प्रकृता वर्णिताः। यूपप्रसङ्गाद् बुद्धिस्थमश्वावदानादिकमत्र प्रतिपादितम्। एतदीयानुष्ठानं तु त्रिरात्रस्य मध्यमेऽहनि द्रष्टव्यं॥

इति विंशोऽनुवाकः॥